

ὁ Μιχαήλ, τὸ 1453, καὶ ὁ πρίγκηψ πρωτότοκος ἱερ. Στέφανος, ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωάννου, προσπειθήσαν προσαρινῶς ὑποταγῆν μέχρι τοῦ 1455, πλὴν ὁ ἱερ. Στέφανος καὶ Κωνσταντῖνος μετ' ἄλλων μεγιστάνων ἐκινήθη ραδιουργίαν κατὰ τοῦ Σουλτάνου, συνελήφθησαν δὲ καὶ ἐξωρίσθησαν εἰς Σάμον ὑπὸ τὴν ἀγρίαν ἐπίβλεψιν τοῦ Βεζύρου Μαχμούτ. Ἀκολούθως ὁ μὲν Μιχαήλ Λογοθέτης Νικηφορίτζης ἐδῆλωσε πλήρη ὑποταγῆν καὶ παρέμεινεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ὑποτελής, παραχωρήσας εἰς τὸν Σουλτάνον τὸ Παλάτιόν του, ὡς δῶρον, τὸ ἐπὶ τῷ Βοσπόρῳ, εἰς θέσιν «Θεραπείαν», ὅπου ἡ μεγάλη προσοδοφόρος περιουσία τῆς οἰκ. ληφθεῖσα βραδύτερον ὡς «ζακούφιον», κτῆμα τοῦ Σουλτάνου, ὑψηλὴ κυριότης καὶ νομὴ τοῦ 1]5, τῶν ὑπολοίπων εἰσπραττομένων ὑπὸ τῆς οἰκ. Λογ. κληρονομικῆ δικαιοματι ἀενάως, ὡς προβλέπει τὸ Δίκαιον Κορζανίου καὶ σήμερον.

Ἐδὲ ἱερ. Στέφανος ἐξόριστος εἰς Σάμον, τὸ 1462, συναθροίσας πλοῦτον ἐκ ΚΠλόεως ἐδραπέτευσε εἰς τὴν Δύσιν συναποκομιζῶν τὴν οἰκ. του εἰς τρεῖς γαλέρας Σαμίους ἢ καραβέλας καὶ προσορμίσθη εἰς Μάνην καταχωμένῃ ὑπὸ Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου, καὶ κατόπιν διεπαραώθη εἰς Ζάκ. μετὰ τὸν μεγιστάνον Μιχαλίτση, ἐπίσης φυγόντων ἐκ Πελοποννήσου, ὅπου ἐξήχτηον ἄσυλον εἰς τὴν ἐπισφαλῆ αὐλὴν τῶν Παλαιολόγων. Τὸ 1462 οἱ Α. ἐκείνου τοῦ πρίγκηπος Λεονάρδου Δε-Τόκου, τελευταίου τῆς δυναστείας τῶν Δε-Τόκων, ἐγκατεστάθησαν εἰς Ζάκυνθον, ἀγοράσαντες κτῆματα εἰς τὴν Ἐρηροκάσπελλον, μέρος τότε διασῶδες καὶ εἰς τὸν «Αἰγιαλόν» ὅπου ἡ νῦν πόλις παρὰ τὸν ἄλλοτε νῆον τοῦ Ἁγ. Παύλου, ὅπου ἔκτισαν οἰκίαν ἐν εἰδεί βυζαντινῶ φρουρίου, συνεχομένῃ με νησίδα τῆς τότε ἐκεῖ παραλίας, περὶ τὴν ὅπου ἠγεῖραν διπλοῦν ἀμυντικὸν τεῖχος μετὰ φρουρᾶς, διὰ τὸν φόβον τῶν πειρατῶν, ἐπὶ τῆς νησίδος, ὅπου φέρος νυκτός ἐπὶ στύλης πυροστάτων ἐκείτο διὰ πισσασφάλτου. Εἰς τὸν Στέφανον παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου Λεονάρδου καὶ ὁ ναὸς τῆς Παναγίας εἰς Ἐρηροκάσπελλον μεθ' ἀπάσης τῆς ἐκεῖ κτηματικῆς περιουσίας τοῦ ναοῦ, τὸ 1473, τῆς παραχωρήσεως ἐπικυρωθείσης, τὸ 1489, ὑπὸ τῆς Βενετικῆς Πολιτείας δι' ὑπηρεσίας, πιθανὸν παρασχεθείσας εἰς τὴν ἐν Μομφρασίᾳ Βενετ. Στρατείαν. Κατὰ τὴν ἀποβίβασιν εἰς Ζάκυνθον τῶν Τούρκων, μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Λεονάρδου, θεωρηθεὶς ὁ αὐτὸς Στέφανος εἰς γάλλος ὑπήκοος, ἀπῆλθεν εἰς Βενετίαν καὶ ἐπανελθὼν κατόπιν ὑπὸ τὴν αἰγίδα πλέον τῆς Βενετίας ἀπέθανεν ἐν Ζακύνθῳ, [βλ.: Σάθα. Monumenta VIII, σ. 393].—

Ἐὶς τὸ Παράθετον [Livre d'or. Tom. III, p. 113] ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔζη καὶ τὸς Λέκκας Α., πιθανὸν ἄλλος υἱὸς τοῦ Στέφανου, πύργου τοῦ, ὡς κατωτέρω, Νικολάου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 1485 ἐν Ναυπλίῳ, ἀρχηγὸς τῆς ἐκεῖ Βεν. Στρατείας καὶ ἀποθανὼν πρὸ τοῦ 1544, ἀλλὰ τοιοῦτον ὄνομα

δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ γενεαλογικῷ κλάδῳ τῶν Λογοθετῶν.

Υἱὸς τοῦ Στέφανου ἐγένετο ὁ πρωτοπαπᾶς Νικόλαος 3) ὅστις δι' ἐπιγαμίας πρὸς τὴν οἰκ. τοῦ γάλλου ἱππότητος Ἀντωνίου Δακουζᾶν ἀπέκτησε τὴν ἐπὶ τοῦ βουνοῦ Σκοπὸς καθολικὴν μονὴν τῆς Παναγίας, τὴν 11 ἄπρ. 1516, τὴν ὅποیان καταστραφεῖσαν ἐκ σεισμοῦ ἀνεκαίνισεν ἐκ βάρθραν τὴν 2 ἰανουαρ. 1534 τρουλοειδῆ βασιλικὴν ἐπὶ σχεδίῳ καθαρῶς βυζαντινοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Στεφάνου. Κατὰ τὴν ἐκεῖ ἀνασκαφὴν τῶν θεμελίων, ἀνευρέθη ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτεμίδος, ὅπου ἐκλήφθησαν οἱ κίονες τοῦ προνοῦ καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλησίον τοῦ ναοῦ Ἁγ. Παύλου μεγάρου τῶν Λογ. ὡς ἐπίσης καὶ ἄλλοι κίονες κοσμοῦντες τὸ τέμπλον τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς Σκοπιωτίσσης. Ὁ αὐτὸς ἀπεπεράτωσε καὶ τὸν ν. τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῶν Λογοθετῶν, τὸ 1530, ἐργασθέντων ἐν αὐτῷ τῶν ἀδελφῶν Μόσχων, τοῦ Ρωμανοῦ καὶ ἄλλων τοιχογράφων καὶ ἀγιογράφων. Ἄλλος υἱὸς τοῦ Στέφανου φέρεται ὁ Λέκκας 4) γεννηθεὶς ἐν Ρωμανίᾳ, ἀρχηγὸς τῆς βενετικῆς Στρατείας, ἀποθανὼν πρὸ τοῦ 1544, σύζυγος τῆς Δόννας Βενεράντας. — Τέκνα τοῦ Νικόλαου 3) ἐγένοντο οἱ: Θεόδωρος 5) ἱερ. καὶ Στέφανος 6) ἱερ. τοῦ δὲ Λέκκα θυγάτηρ μία ἢ Κιάρρα 7). — Ὁ Θεόδωρος 5) υἱὸς Νικολάου ἔσχε τρεῖς τέκνα, τοὺς: Κωνσταντῖνον 8) ἱερ. 1520, ἐπισκοπικὸν ἐπίτροπον καὶ σταυροφόρον, εἰς ὃν ἢ Βεν. Κυβέρνησις παρεχώρησεν, ὡς τιμᾶριον, τὸ 1586, τὸν ἐν Φιολίτῃ ναὸν τῆς Παναγίας Φιολιτίσσης μετὰ τῆς κτηματικῆς περιουσίας του, ὁ αὐτὸς δὲ ἔκτισε καὶ τὸν ἐν τῇ πόλει ν. τοῦ Ἁγ. Βασιλείου τοῦ κάτω. — Ἄναστασιον 9), συμβίβραρον 18 μαρτ. 1548—18 μαρτ. 1598 καὶ Γεώργιον 10). — Υἱὸς τοῦ Κωνσταντῖνου 8) ἐγένετο ὁ Ἄναστασιος 12), σπρακόμετος Ζακυνθίας γαλιέρας σύνδικος καὶ πρέσβυς σταλείας παρὰ τοῦ Ρέκτορος [Διοικητοῦ] Ζακ. πρὸς τὸν Σαντιάγον [Πασάν] τῆς Πελοποννήσου. Τὸ 1621 περιεβλήθη παρὰ τῆς Βεν. διὰ τῆς παραλίας τοῦ Βασιλικοῦ τοῦ χρῆσιν ἀλιείας καὶ ἐκ διαθήκης ἀπὸ 11 δεκ. 1598 τῷ πρωτοπαπᾶ Ε. Κοτρονῆ, ἀδελφῷ τῆς μητρὸς του, τὸν ἐν τῷ φρουρίῳ ν. τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. — Τέκνα τοῦ Ἀναστασίου 9) ἐγένοντο οἱ: Νικολοῦτσος 13), Ἀνδρέας 14), Ἰωάννης 15) καὶ Δημήτριος 16). — Ἐκ τοῦ Ἄναστασίου 12) δις συζευθέντος ἐγεννήθησαν ἐκ μὲν τῆς α' συζύγου του οἱ: Θεόδωρος 18), Εὐστάθιος 19) 1592—1663 πρωτοπαπᾶς, χωρεπίσκοπος καὶ ἀρχιερατικὸς τοιοτηρητής, ἀνοικοδομήσας τὸν ἐκ σεισμῶν ἐρειπωθέντα ναὸν τῆς Παν. Φιολιτίσσης καὶ σπουδαίας ὑπηρεσίας παρασχὼν ἐν διαρκῶν πινάλλων, ἀψήφῳ τὴν περιουσίαν του καὶ διακινδυνεύων τὴν ζωὴν του καὶ Κωνσταντῖνος 20), ἐκ δὲ τῆς β' Διαμαντίας Νικ. Κοκκίνῃ οἱ: Στέφανος 21) λαβὼν σύζυγον τὴν Ἐλισάβετ Ν.